

τιτί—κ' έφραξε ν' άγρυπνήσει όλη νύχτα. Δέν είχε φίλους, ούτε συγγενείς, ούτε και περιμενε κανένα.

Από την παιδική του ηλικία, έδειχνε τάσεις έξαιρετικές; και ώφρα, στά σαράντα του τά χρόνια, όλες αυτές οι πρώτες οι τάσεις, όλες αυτές οι παιδικές του νοσηρότητες, είχαν βαθμηδόν κατασταλάξει σέ μία διηγετική δημιουργία.

Τό πλατύ κ' έξαισιο μετόπο του, μέ τά δυο μεγάλα έξογκώματα, φανέρωναν άμέσως, στή ματιά, όλη τη μουσική τη λειτουργία της φωτεινής εκείνης διανοής.

Τό έργο που συνέθετε, πέντ'—έξη χρόνια τώρα—αυτό που κόντευε σχεδόν νά τελειώσει—άποτελούσε τό μεγάλο άπαντον, της τραγικής ζέεινης προσπάθειας...

Ήταν τραγούδι μεταφρασικό, ή μία πρωτοφανής φιλοσοφία, μία καταπληκτική φιλοσοφία; Ή μήπως μία παράδοση θρησκεία, κάτι σά μία μεγάλη Άποκάλυψη;... Κανένως δέ μπορεί νά μίς τό πάλι.

Λέγεται: ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. Έργάσθηκε λοιπόν ός τις έννιαύ λίγος πούν χτύπησε τό ρολόϊ, άκούμησε τό μέτωπο στίς δυο του τις παλάμες, κ' έμεινε μέ τά μάτια άμυαρομένα, κοιτάζοντας μαζωιά, χωρίς νά βλέπει.

Δέν ήταν ζωοασμένος άκούβιος; μία ταραχή βαυθύτατη κ' άλλόκοτη, του φλόγιζε τά μάτια και τό νού...

Σκέφθηκε: «Πρέπει νά ρωτήσω τό γιατρό. Μου συμβαίνουν πράγματα παράδοξα... Είναι καίριος νά κοιταχτώ, τί διάβολο!...»

Κ' έσφαρα στό μυαλό του διεγέρθησαν, μέ μία διαγεια τελείως άσυνήθιστη, όλα τά περασμένα της ζωής του, ένα πλήθος μικρολεπτομέρειες, πού δέν τις είχε άσφαλώσει ποτέ συλλογιστεί. Πέρασαν άπ' τά μάτια της ψυχής του, και χάρηκαν ξανά, σάν άστρατη...

...Και τότε σημεινε και πάλι τό ρολόϊ—τό δροΐνιο, παμπάλαιο ρολόϊ

Σχεδόν άμέσως, χτύπησε και πάλι τό κουδούνι.

Άκουσε πάλι ζίνηση στή σκάλα. Και τότε διά μιάς, χωρίς νά βλέπει, θυμήθηκε τόν άγνοστο έπισκεπτή.

Προτού προφθάσει νά σκεφθεί καλά-καλά, ή ζωομερία χτύπησε την πόρτα. Τώρα ήταν χλωμή σάν τό κερί, και περπατούσε σάν ύπνωτισμένη.

Σήκωσε τά μάτια του άνήσυχτα.

—Τι συμβαίνει πάλι; Τι μέ θέλεις; Ή φωνή της ήταν δίχως ζώοια.

—ΓΥΡΙΣΕ ΠΑΛΙ, ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!... —Μά ποιος έγινε, τελειοσάντων; Πώς τόν λένε; Πήγαυνε νά ρωτήσεις πώς τόν λένε...

Βγήκε μία στιγμή. Σέ λίγο γύρισε. Τώρα περπατούσε σάν αυτόματο, τά βήματά της ήταν σάν άλόγιστα, είχαν την άκαμψία του μαριμόρου. Ή φωτιά της είχε πάρει κάτι άλλόκοτο—κάτι θλιμμένα μαζωϊνο, κ' έπίσημο:

—Άν έχετε δουλειά αυτή την ώρα, μου έπει πώς ΜΠΙΟΡΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ. ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΩΣ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ.

Αυτό είπώθηκε μέ τόνο τόσο έπίσημο, έτσι συλλαβιστά και καθαρά, πού γύρισε μέ τρομο και την κοιτάξε.

Έμεινε γιά μία στιγμή άκίνητος.

Και τότε, ξαφνικά, ΜΗΚΗΕ ΣΤΟ ΝΟΗΜΑ. Ένα μεγάλο φως έγινε μέσα του; και μέ τά μάτια ζωοφορμένα στά δικά της, μ' έναν μεγάλο πόνο στή φωνή, της είπε σοβαρά και ζωοφορμένα:

—ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ. Και κείνη βγήκε, κ' έλειψε την πόρτα.

Έμεινε τότε μόνος, σκεπτικώς.

Και ξαφνικά, γιά μία στιγμή, τού φάνηκε, πώς όλα τώρα γύρω του τά πράματα, είχαν άλλάξαι όλη διά μιάς; τό δροΐνιο, παμπάλαιο ρολόϊ, άρχισε μέ δική του μουσική, σά νά ήταν ζωοφορμένος καρμάνος, τό φως της λάμπας έφραξε θεοσέσια; και μέσα στην άπεραντη ομοιή, ύψώθηκαν άνέλπιστα κάποιος ήχοι, κάποιος τραγούδια έξαίσια και γνώριμα, σάν ένα πλήθος όργανα ν' άρμονία, κρυμμένα γύρω, πίσω άπό τό τούζος...

Ταΐδιζε όλ' αυτά, περνώντας την παλάμη του στό μέτωπο.

Και τότε κάθισε και πάλι στό γραφείο του, κ' άρχισε παράφορα νά γράφει; έπούτην όμοι τή φορά, δέν έκαμε διάλειμμα καθόλου; έργάσθηκε, χωρίς νά σταματήσει, ίσαμε τις έντεκα και τέταρτο. Κυλούσανε τά γράμματα άπ' την πένα του, μέ γοργοράδα τώρα ύλιγγωδή...

Πράγμα πού παράξενο έπίσημο; ή Μαριγώ, δέ-φάνηκε καθόλου νά τόν ρωτήσει μήπως θέλει τίποτε, καίριος συνήθως, πριν νά κοιμηθεί; όσο γιά τό μικρόν ύπερτάκιο, αυτός είχε πλαγιάσει άπό νωρίς.

Τότε και κείνος άνοιξε ένα-ένα τά συστήρα του, έσκισε κάποιος γράμματα παλιά, και τάριξε μηχανικά στό τράκι; οι κινήσεις του ήταν τώρα πολύ ήσυχες; όποιος τόν έβλεπε, μπορούσε νά πιστέψει πώς δέν υπήρχε τίποτε τό έκτακτο, πώς ήταν μία βραδιά συνήθισμένη...

Άφού τελείωσε αυτή την προετοιμασία, άναψ' ένα τσιγάρο και περιμενε.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Γ. ΔΡΟΣΙΝΑ

ΣΤΕΡΝΕΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

Τού Μαίτερλιγκ

Κι' αν κάποι' έσθη, τί νά πού Στο πρότο ρούτιμ του; —Πές του πώς ζωοφορσίας του Έργα τού θανάτου

Κι' αν με ρωτή πώς έμεινε Τό σπίτι ομαγμένο; —Μάξτε την πόστα όφθάνοιχη, Τό λίγο άποσφηνμένο.

Κι' αν θέλη νά σε ξαναδή Και με ρωτήση πού είσαι; —Ός τον τό δαχτυλίδι μου Κι' άφωνα γέλλη κλείσει.

Κι' αν τώος γιά την ύστερη Τηρ' όμο με ρωτήση; —Πές του πώς ήμουν γελαστή, Τρέμοντας μή δακοΐση.

Η ΧΗΝΑ Η ΠΟΥΠΟΥΛΟΦΤΕΡΗ

Τού Ίψεν

Ή χήνα ή πουπουλόφτερη, στίς χώρες τού βορείου, Μαλεγει μία άποθύλαση κ' άποκόρη μεριά. Μαδά τό πουπουλόφτερη άπ' τά στήθη της σ' όμόν Καί, τη φωλιά της χρίζοντας, ζεστά, άπαλά, τη στρώνει...

Άλλοίμονο! Έρχεται ό φαράς στην έξη άκρογιάλι Κι' άπλώνει τό καρμάκι του και παίρνει τη φωλιά. Μ' άπ' την άνθρωπινή άπορία ή άγάπη πειό μεγάλη Της χήνας—άλλα πούπουλα μαδά και στρώνει πάλι. Κι' αν της τ' άρπάξη άκόρη τού χέρι τού φραϊ, Τά μαδημένα στήθη της μαδά τριτη φορά...

Μ' αν εθρη και την ύστερη φωλιά της ζωοφορμένη, Με στήθη άμυστάλαχη, μία νύχτα άναρτασμένη Τού Άπολιωρά,—άνοίγοντας, τά δυο φτερα πλατιά,— Σ' άλλο άκρογιάλι ήμόφοτο πετά προς τη νοτιά.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Της Έλισάβετ Μπρούνικ

Ό Μεγαλόδοξος, έφραξε σ' έμένα Τηρ' καρδιά μου, όπως έφραξαν στή θύρα Τών άρχαϊων ναών άμειρομένα Χροσάρι άγρό κ' άνοθευτη πορφυρία.

Κι' αν δέν τ' άξίζω όστι άπό σένα πήρα, Κι' αν τί νά όόσω γιά τά ζωοφορμένα βεν έρω, τάχα μ' έπλασεν ή μοίρα Μιά άναίσθητη;—όχι, μά φτιοζά γιά σένα.

Τό ξέρει ό Θεός: Άπ' τών δακρύων τη βινία Της ζωής μου κάθε θεωρία έχει όβνση; Χλωμό και ζέθορο παύ άποριέμας.

Κι' ούτε ποτε της πρέπει προσοκηάλι Νά γίνη γιά νά γείρης τό κεφάλι. Φίγη!—άφισέ την ποδοστατημένη.

Έτρεχε πέρα-δωθε, σάν τρελλός; θάδελε νά σφύριζε τό ρολόϊ, νά βίρασε τις στιγμής και τά λεπτά. Σέ λίγο όμως κοπασε και τό κειρετος έκείνος.

Τότε κάθισε και πάλι στό γραφείο του, κ' έξοκολούθησε νά γράφει μ' ήσυχία. Σέ λίγη ώρα, στό άποκάτω της σελίδας, χάραξε πλατιά τη λέξη: ΤΕΛΟΣ. Όταν ξανασήκωσε τά μάτια, τό ρολόϊ σημεινε μεσάνυχτα. Σχεδόν άμέσως άκουσε και τό γνωστό κουδούνισμα.

Δέν άκουσε νά κατεβεί κανένας γιά ν' άνοιξει. Κι' όμως σέ λίγο άνοιξεν ή πόρτα του γραφείου, και μπήκε τότε μέσα ΚΑΠΟΙΟΣ άνθρωπος, και στήθηκε στην πόρτα σιωπηλά.

ΕΚΕΙΝΟΣ δέν ξαφνιάστηκε διόλου, και μάλιστα προχώρησε νά τόν προϋπαντήσει.

Ό Άγνωστος τού λέει τότε: — ΠΑΜΕ;... Και κείνος, σάν ήχώ, τού λέει: — ΠΑΜΕ. Πήρε τό καπέλό, τό παλτό του, τούκανε θέση νά περάσει πρώτος. Προχώρησαν στή σκάλα, δίχως κρότο, άνοιξαν την δέσπορτα, και βγήκαν...

Και τότε μία θανάσιμη κραυγή, σάν ένα φοβερό έσφωνητό, έσκισε τό σπίτι, άπάνω ως κάτω. Ή Μαριγώ νάιχηκε άπ' τόν ύπνο, μέ έξέπλεκα μαλλιά, σάν παλαφή, κ' άρχισε νά χτυπιέται και νά ακούσει. Κι' ό Τάσος, ό μικρός ύπερτάκιος, έύπνησε και κείνος τρομαγμένος, κ' έπασε, μέ τά γόνατα, μπροστά στά εικονίσματα. Ένας σκύλλος σφύλιαζε στό δρόμο.

Και τώρα, μέσα σ' άδειαν γραφείο, ή λάμπα άρχισε μ' αυτή νά ζωοφλώνει, άρχισε σιγά νά κατεβαίνει, άπάνω στή μεγάλη λέξη: ΤΕΛΟΣ, — σά νά ήταν τώρα κάτι περσιτό, κάτι χαμένο και χωρίς έλπιδα, κάτι έρημο κ' άνοήριμο έπίσημο— και καταδικασμένο, άλλο τόσο, νά ζήσει μία βραδιά, και νά πεθάνει...

Ναπολέων Αεκαβδάτης